

III CONCURS DE MICRORELATS «ESPANTA LA POR»

Modalitat Adults

Un castelludet de por

Diuen... que va passar a Castalla, un dia de Tots Sants.

Era poqueta nit, Miquel i Tonet, de set i huit anys, jugaven ambdós quan Tonet desaparegué.

Els pares i tot Castalla, el buscaren inútilment, per tots els llocs.

—Se l'ha emportat l'home del sac,— deia Miquel, però ningú li feia cas.

Quan Tonet tornà en si, del colp que havia rebut, se n'adonà que estava dins d'un sac, a l'esquena d'algú.

—És l'home del sac!— va pensar esglaiat, però va romandre calladet.

Quan el monstre va deixar el sac a terra per descansar, Tonet va aprofitar per escapar-se, tallant el sac amb una pedreta de sílex, que portava. I apuntant al monstre amb el seu tirador, li va llançar una pedrada al cap, deixant-lo atarantat. Les cametes li tocaven al cul, anant-se'n corrent a casa.

L'home del sac, després de la pedrada, va decidir, no passar més per Castalla.

Teresa García Calabuig

III CONCURS DE MICRORELATS «ESPANTA LA POR»

Modalitat Adults

A la Torre Grossa

Tothom sabia el que passava cada 31 d'octubre a la part més visible del poble. Eixe n'era el motiu que any rere any, al capvespre de Tots Sants s'acumulaven al carrer Hospital xafarders per admirar aquell místic succés. Era el lloc més estratègic per veure-ho.

Al capdamunt de la Torre Grossa del castell, sobre les dinou de la vesprada, una jove seia amb una presència molt trista, mentre es pentinava els llargs cabells. Alhora, unes baferades de vent fred recorrien les zones altes del poble acompanyades per uns plors.

I es que rondava la llegenda que una noia molt gelosa dels bonics cabells de la seua germana petita, l'enganyà per portar-la d'excursió a veure les vistes de la Foia de Castalla. Una vegada al castell, la germana major llançà a l'Encantada a la fossa de la Torre Grossa. Des d'aquell 1505, la noia apareix cada vigília de la Nit d'Ànimes.

Salomé Serrano Ramón

Creu d'Algepsars

Nit de Tots Sants, els meus amics i jo, havíem quedat per anar a una caseta i passar el pont tots junts. Vam quedar a la Creu d'Algepsars, camí que conduïa fins a la caseta de Pere.

Eren les 19.00 de la nit, ja s'havia fet fosc i em vaig seure a aquell banc de pedra fred i solitari.

De sobte, vaig sentir un soroll, s'acostava una persona disfressada amb roba negra, a poc a poc, vaig veure que portava a l'esquena un sac; "si n'era d'autèntic, disfressat, el meu amic".

Però... se'n va anar la llum, em vaig quedar esborronat, escoltava els passos apropant-se, a les palpentes vaig prémer el botó de la llinterna, davant de mi hi havia una gran bestiola: l'Home del Sac. Tot és va fer fosc, sentia incomoditat, olor a pols, algú em sacsejava lentament, em fatava l'aire: estava dins del sac.

El jove desaparegut

Ana Isabel Corral Toledo

III CONCURS DE MICRORELATS «ESPANTA LA POR»

Modalitat Juvenil

DAVID I L'ESPERIT DE CASTALLA

Conta la llegenda que l' 1 de novembre de 1922, al poble de Castalla va començar a córrer un rumor...

Deien que havien desaparegut 3 xiquets. Ningú eixia al carrer. Cada vegada la gent s'espantava mes. Alguns deien que havien vist ombres i havien sentit crits però ningú no va saber mai d'on venien. Amb el transcurs dels anys, desapareixien mes persones. L'1 de novembre de 1927, un xiquet de 13 anys anomenat David va sentir tanta curiositat per saber que estava passant, que va decidir eixir al carrer per veure-li la cara a eixa criatura tan temuda per la gent.

Eren les 24:00 de la nit quan va sentir un soroll esgarrifós al cementeri. David es va quedar immòbil i a continuació va veure una ombra molt gran, aquesta se li anava apropant més fins que finalment va sentir una corrent elèctrica i es va convertir en un esperit.

Aina Bellot i Vila

III CONCURS DE MICRORELATS «ESPANTA LA POR»

Modalitat Juvenil

Una estranya visita

Em xiuxiuejava a cau d'orella cada nit. Em deia que li encantaria passar més temps amb mi però hi havia una cosa que no li ho permetia. Mai em va dir que era.

Les nits sense lluna, les més fosques, eren les seves preferides.

Quan ella ho decidia passejàvem agafats de la ma pel camí del vell cementeri. Deia que el silenci d'aquell lloc la feia sentir viva, en pau en si mateixa, tal i com em sentia jo quan estava amb ella. Em deia que em protegiria de qualsevol mal, però, al complir els 18 anys, jo li diria que volia passar amb ella la resta la meva vida.

La vaig esperar, fins la sortida del sol. Recorde perfectament les seves paraules l'última vegada que la vaig vorer:

Ahí... a eixa curva... Assenyalant el meu somriure _Vaig perdre jo la vida_

Basada en una frase

de Julio Cortázar

Pau Pérez Fernández

III CONCURS DE MICRORELATS «ESPANTA LA POR»

Modalitat Juvenil

LA DONA LLARGA

Era un poble molt llunyà que s'anomenava Castalla i era conegut pels seus habitants. Pareixia un poble senzill i agradable, però amagava un terrible secret. Els habitants afirmaven haver vist la dona llarga, l'anomenaven així perquè tenia uns cabells llargs. Els habitants havien d'estar a les 11 de la nit en la seua casa, perquè la dona sempre eixia a eixa hora. Un escriptor va escoltar l'obscura història que amagava l'antic poble en què ell es va criar de xicotet i se li va fer curiós la història. Ell es va instal·lar en l'antiga casa que ell vivia. Després de la mort de la seua mare no havia tornat mai a eixa casa.

Toquen les campanes! *Ja son les 11!* Exclamà. Va anar a l'ajuntament de Castalla i va veure la dona. *Déu meu!* - va dir en veu baixa. La dona tenia un colgant amb el seu nom, però no es veia bé. *Mamà?* va dir.

Ella s'arrimà a ell i es parà amb els ulls plens de llàgrimes. La mare el va abraçar. Al dia següent ella li ho va explicar tot. Ella va ser segrestada per homes que volien robar-li diners a ell i l'havien obligat a fingir la seua mort per a que ningú sospitara. Cada nit rondava per allí la desesperació.

Asma Djil Merhba

